

'It's amazing!' I blurt out. And look, we're the same size, and everything - this is so meant to be-' Luke casts me a warning glance. 'I mean ... yeah. I give an offhand shrug. 'It's OK, I guess.'

'Have you got kids?' Fabia glances at my stomach as we move away.

'We're expecting one in December.'

'We've got two at boarding school.' She rips a Nicorette patch off her arm, frowns at it and drops it in a bin. Then she reaches in her jeans pocket and produces a packet of Marlboro Lights. They're on the top floor now, but their nurseries are still done up if you're interested. She flicks a lighter on and takes a puff.

'Nurseries?' echoes Luke, glancing at me. 'More than one?'

'His and hers. We had one of each. Never got round to redecorating. This is my son's...' She pushes open a white-panelled door.

I stand there, open-mouthed. It's like fairyland. The walls are painted with a mural of green hills and blue sky and woods and teddy bears having a picnic. In one corner is a painted cot in the shape of a castle; in the other is a real little red wooden train on tracks, big enough to sit on, with a toy in each carriage.

I feel a stab of overwhelming desire. I want a boy. I so want a little boy.

'And my daughter's is over here,' Fabia continues.

I can barely tear myself away from the boy's nursery, but I follow her across the landing as she opens the door - and can't help gasping.

I have never seen anything so beautiful. It's a little girl's dream. The walls are decorated with hand-painted fairies, the white curtains are looped back with huge lilac taffeta

bows and the little cradle is festooned with broderie anglaise* frills like a princess's bed.

Oh God. Now I want a girl.

I want both. Can't I have both?

'So, what do you think?' Fabia turns to me.

There's silence on the landing. I can't speak for longing. I want these nurseries more than I have ever wanted anything, ever. I want this whole house. I want to live here and have our first Christmas here as a family, and decorate a huge pine tree in the black and white hall, and hang up a tiny stocking on the fireplace . . .

'Pretty nice,' I manage at last, with a small shrug. 'I suppose.'

'Well,' Fabia draws on her cigarette, 'let's show you the rest.'

I feel like I'm floating as we progress through all the other rooms. We've found our house. We've found it.

'Make her an offer!' I whisper to Luke as we're peering into the hot-water cupboard. 'Tell her we want it!'

'Becky, slow down.' He gives a little laugh. That's not the way to negotiate. We haven't even seen it all yet.'

But I can tell he loves it too. His eyes are bright and as we come down to the hall again he's asking questions about the neighbours.

'Well ... thanks,' he says at last, shaking Fabia's hand. 'We'll be in touch through the estate agent.'

'Ez elképesztő!' kotyogtam ki. És nézzenek oda, ugyanakkorák vagyunk, meg minden- ez így lett megírva- Luke figyelmeztetően rám pillant! Úgy értem... igen. Egykedvűen vállat vonok. 'Megfelel, azt hiszem.'

'Van gyermekük?' Fabia a pocakomra pillant, ahogy haladunk.

'Decemberre várjuk.'

'Nálunk kettő van bentlakásos iskolában.' Letép egy Nicorette tapaszt a karjáról, összeráncolja a homlokát fölötte, majd kidobja. Ezután kivesz a farmerja zsebéből egy doboz Marlboro Lightsot. 'Fenn vannak az emeleten, de ha szeretnék, megnézhetjük a gyerekszobáikat.' Meggyújtja az öngyújtót és beleszív a cigarettába.

'Gyerekszobák?' ismétli Luke, rám nézve. 'Nem csak egy?'

'Lányé és fiúé. Mindkettőnek volt egy-egy. Nem jutottunk el oda, hogy átrendezzük. Ez a fiam szobája...' Kinyit egy fehér burkolatú ajtót.

Tátott szájjal állok ott. Mintha Meseország lenne. A falak kék eget, zöld domboldalakat és plüssmackókat ábrázolnak, amint piknikeznek. A sarokban egy rácsos ágy áll, ami úgy néz ki, mint egy vár; a másikban egy igazi kis piros favonat van a síneken, elég nagy, hogy rá lehessen ülni, aminek minden mozdonyában egy játék pihen.

Belém nyilall az égető óhaj érzése. Fiút akarok. Úgy szeretnék egy kisfiút.

'A lányomé itt van.' Fabia folytatja.

Alig tudok elszakadni a fiúszobától, de követem a folyosón keresztül, amint kinyitja az ajtót- és nem tudom megállni, hogy ne sóhajtsak fel.

Életemben nem láttam még ilyen gyönyörű dolgok. Ez egy kislány álma. A falak kézzel festett tündérekkel vannak díszítve, a fehér függönyök nagy lila taft csomókkal vannak kikötve, és a kis bölcső angol himzéssel van mintázva, így egészen olyan, mint egy hercegnő ágya.

Ó istenem. Most meg lányt szeretnék.

Mindkettőt akarom. Nem lehetne mindkettőt?

'Nos, mi a véleményük?' Fabia kérdi tőlem.

Az egész folyosót csönd tölti ki. A vágyakozás nem enged megszólalni. Úgy akarom ezeket a szobákat, mint még soha semmi mást. Az egész ház kell. Itt akarok élni, és itt akarom az első közös karácsonyunkat ünnepelni az egész családdal, feldíszíteni a hatalmas fenyőfát a fekete-fehér előszobában, és felakasztani a picike zoknikat a kandallóra.

'Egész jó.' mondom végre, egy kis vállvonással kísérve. 'Azt hiszem.'

'Nos,' Fabia szív a cigarettából, 'nézzük meg a hátralévő részt.'

Úgy érzem, mintha lebegnék, ahogy végighaladunk a többi szobán. Megtaláltuk a házunkat. Végre megvan.

'Tegyel ajánlatot!' súgom oda Lukenak, amint a bojlert nézzük. 'Mondd meg, hogy megvesszük!'

'Becky, ne olyan gyorsan.' Egy kissé felnevet. 'Mi nem így alkudozunk. Még nem is láttunk mindent.'

De látom rajta, hogy ő is imádja. A szemei csillognak, ahogy lefelé megyünk a hall felé és kérdéseket tesz fel a szomszédokról.

'Hát... köszönjük.' mondja zárásképp, miközben kezét fog Fabiával. 'Tartjuk majd a kapcsolatot az ingatlanügynök segítségével.'

* broderie anglaise (French) - "English embroidery"